

BUITENLAND

BRIEVEN UIT AMERIKA

De American Dental Association is een groeiende instelling: op 1 september j.l. bedroeg het ledental 86.235, een toename sinds 1 januari van 1384. Het aantal studenten-leden bedraagt 9742 en is daaronder begrepen.

Iedere staat regelt zijn huishouding apart en zo betalen wij in Massachusetts 47 dollars per jaar; 20 dollar gaan hiervan naar de centrale kas in Chicago. Met inkomen uit tijdschriften en advertenties kan men gevoeglijk aannemen, dat de A.D.A. op 2 miljoen per jaar kan rekenen. Dit weer betekent een kapitaalswaarde van 50 miljoen; dat wordt dus langzamerhand een heel bedrijf.

De 97e jaarvergadering in Atlantic City, gehouden van 1 tot 4 okt. toonde een afspiegeling van die groei, maar Atlantic City is ook een ideale vergaderplaats. De stad kan veel grotere organisaties dan de Dental Association herbergen, zoals de Medical Association en de onderwijzers- en lerengroepen.

Het weer werkte bijzonder mee, zodat, wanneer men genoeg van de tandheelkunde had, het een genot was zich door de nog zeer warme zon te laten bruin branden aan de boorden van de Oceaan.

Dr. H a r r y L y o n s, president-elect in 1955, werd automatisch president: alweer een onderwijs-man aan het hoofd. Dr. L y o n s is „dean” van de School of Dentistry, Medical College of Virginia in Richmond.

Nog 19 oud-voorzitters zijn in leven, te beginnen met Dr. R o s c o e H. V o l l a n d uit Iowa City, die president was in 1927-1928.

„Social Security” ook voor tandartsen

Op 1 augustus 1956 ondertekende President E i s e n h o w e r het besluit, waarbij ook tandartsen vallen onder de „Old Age and Survivors Insurance” kortweg O.A.S.I. genoemd.

De verzekering is verplicht voor iedere tandarts, de premie wordt eens per jaar in haar geheel betaald.

Het percentage van de premie is 3% van het netto-inkomen tot een maximum van 4200 dollar. Aangezien het gemiddelde inkomen van de Amerikaanse collega hoger ligt dan 4200 dollar, kan men wel zeggen, dat een ieder vóór 15 april 1957 126 dollar zal dienen te storten. Het percentage wordt ieder jaar hoger en zal b.v. in 1975 6³/₈% bedragen.

Iemand die op 65-jarige leeftijd de praktijk neerlegt, kan maximaal \$ 108.50 per maand ontvangen. Verder kan aan echtgenoten van rustende tandartsen de helft van dit bedrag toebedeeld worden, wanneer zij 65 jaar oud zijn. Of zij kunnen genoeg nemen met een gereduceerd bedrag, indien zij reeds op 62-jarige leeftijd pensioengerechtigd wensen te worden.

Op deze wijze nu kan een echtpaar — wanneer de vrouw preferent reeds op 62-jarige leeftijd haar aandeel te ontvangen — in totaal \$ 149.30 incasseren. Wacht de vrouw tot zij 65 jaar is, dan loopt dit bedrag op tot \$ 162.80.

De wet staat toe, dat men van zijn 65e tot zijn 72e jaar er \$ 1200 mag bijverdienen. Na de 72-jarige leeftijd zijn er geen beperkingen meer.

Onder bijverdiensten wordt verstaan salaris of inkomen uit praktijk; andere inkomsten, b.v. uit kapitaal, staan daar buiten.

Deze Amerikaanse overheidszorg is ietwat ingewikkelder dan het Nederlandse ouderdomspensioen, hetwelk men pas ontvangt wanneer men de zeventig gepasseerd is. De Amerikaanse collega kan reeds op 65-jarige leeftijd profiteren van zijn staatspensioen, mits hij ophoudt met werken. Men verwacht dat, meer dan tot dusverre, de 65e verjaardag de mijlpaal zal worden voor de overgang naar het renteniersbestaan. Dat betekent meer ruimte voor de jeugd!

In Atlantic City werd op 30 september j.l. collega C. F. A. Moorrees geïnstalleerd als „Fellow of the International College of Dentists”.

In Amerika houdt collega Moorrees mij nu gezelschap, in Nederland behoren de collegae Nord (die de graad van „Master” bezit) en E. J. van den Berg tot dit eerbiedwaardige gezelschap. De overleden tandartsen J. S. Bruske, P. J. J. Coebergh en A. L. J. C. van Hasselt werden op grond van hun verdiensten in „the Art and Science of Dentistry” indertijd ook in het College opgenomen.

Dit geeft mij aanleiding een vraag te beantwoorden, wat eigenlijk het verschil is tussen het International College en het American College.

Wel — de naam zegt het al, — het International College beperkt zich niet tot de Verenigde Staten. Het heeft afdelingen in alle delen van de wereld. Men zou hoogstens de afdeling Noord-Amerika kunnen vergelijken met het American College. Het verschil is er één van kwantiteit en van selectie. Noord-Amerika heeft thans ruim 800 leden, het American College 5.000. Het maximum aantal leden voor Noord-Amerika van het Int. College is vastgesteld op 1.000; of er ook een limiet bestaat bij het American College is mij onbekend.

Het International College vereist overlegging van origineel wetenschappelijk werk, hetzij in de vorm van publikaties of van gegeven voordrachten. Wanneer een kandidaat voorzitter of bestuurslid van tandheelkundige organisaties is geweest en verder niets te zijnen name heeft staan, dan is dat niet voldoende voor het Int. College. Organisatorisch werk is daarentegen wél voldoende voor het American College.

Vroeger was er wel eens een zekere animositeit tussen de beide lichamen, maar tegenwoordig komt het vaak voor, dat collega's behoren tot beide organisaties en dit zal zeker bijgedragen hebben tot een harmonisch bestaan naast elkaar. Beide organisaties geven hun „fellows” het recht, achter hun naam te zetten F.A.C.D. of F.I.C.D.

Miss Marjorie Plamp had niet een bepaald sterk gebit, toen zij chemie studeerde. Na haar studie echter werd zij de enige vrouwelijke whisky-proever van Amerika en sindsdien heeft zich geen cariës meer in haar mond ontwikkeld. Zij „proeft” per dag 20 tot 30 „one-ounce mouthfuls”; dit houdt niet in, dat zij de whisky drinkt, maar wel komen natuurlijk de tanden met het „edele” vocht in contact.

Buitenland

Of men hierin een vorm van cariës-bestrijding zou kunnen zien, lijkt mij voorbarig; meer research, meer whisky en meer vrijwilligers zijn daarvoor nodig.

In de *New York Dental Journal* 26 : 144, 1956 worden experimenten op apen beschreven met de ultrasonore boormachine. Het blijkt, dat de reactie op de verschillende weefsels veel ernstiger is dan wanneer de conventionele boormachine gebruikt wordt.

Men constateerde minimale reacties op de ameloblasten van het epitheel, maar ook beschadiging van dentine en glazuur en zelfs van de pulpa.

Op 23 oktober j.l. kon de United States Public Health Service bekend maken, dat aan 25% van het drinkwater in de U.S.A. nu fluor is toegevoegd.

Per jaar is van 1951 tot 1955 een toename van vier miljoen verbruikers geconstateerd en men verwacht dat deze toename voor de komende jaren constant zal zijn.

De volgende grote steden hebben thans fluor in hun drinkwater:

Chicago, Philadelphia, Baltimore, Washington, Pittsburgh, Cleveland, Milwaukee, San Francisco, St. Louis en Buffalo.

De stad New York is nog steeds aan het overwegen.

Professor George B. Wislocki, hoogleraar in de anatomie aan Harvard University, overleed op 21 oktober j.l.

Ook in tandheelkundige kringen was deze geleerde zeer bekend, o.a. door zijn onderzoekingen over cariës in samenwerking met Professor Reidar F. Sognnaes. (Zie deze aflevering pag. 836).

Boston, 1 november 1956

L. Herbert Loeb
Tandarts D.D.S.